

๑. ข้อความต่อไปนี้แสดงให้เห็นลักษณะของภาษาตามข้อใด

คนไทยเหนือใช้คำว่า “อู้” คนไทยอีสานใช้คำว่า “เว้า” คนไทยใต้ใช้คำว่า “แหลง” ในความหมายเดียวกับคำว่า “พูด” ในภาษาไทยกลาง

๑. ภาษามีระดับต่างกัน

๒. ภาษาสะท้อนวัฒนธรรมท้องถิ่น

๓. ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

๔. ภาษาเป็นไปตามกำหนดของกลุ่มชน

---

๒. ข้อใดมีคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมาย

๑. ไผ่ช่ออ้อเอี้ยคเบียดออก

๒. ลมลอดไล่เลียวเรียวไผ่

๓. กระพ้อมพลั่วพลั่วปลิวคว้าง

๔. เหววางร่างปล่อยลอลยล่อง

๑. ข้อใดให้ความรู้เรื่องของภาษาได้ถูกต้อง

๑. บางภาษาเท่านั้นที่มีการขยายประโยคให้ยาวออกไปได้เรื่อยๆ

๒. แม้ภาษาของชาติที่ไม่ได้ติดต่อกับชาติอื่นก็มีการเปลี่ยนแปลง

๓. พยางค์ในแต่ละภาษาย่อมประกอบด้วยเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์

๔. บางภาษามีคำนาม คำกริยา แต่ไม่มีคำขยายนาม และคำขยายกริยา

---

๒. ข้อใดเป็นความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา

๑. ถึงแม้ว่าเสียงในภาษาจะมีจำนวนจำกัด แต่ก็สามารถใช้สร้างประโยคได้ไม่จำกัดจำนวน

๒. ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงถือได้ว่าภาษานั้นกำลังวิบัติ และอาจจะกลายเป็นภาษาตายในที่สุด

๓. คำในแต่ละภาษาใช้ไม่ตรงกันเพราะคำที่ใช้ซ้ำกันล้วนแต่เป็นคำที่เสียงและความหมายไม่สัมพันธ์กัน

๔. การศึกษาภาษาเขียนเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะภาษาใช้สื่อความหมายโดยอาศัยเสียงเป็นสำคัญ

---

๔. ข้อใดไม่ใช่ธรรมชาติของภาษา

๑. ภาษาของสังคมหนึ่งถูกสังคมอื่นยืมไปใช้และสร้างความเจริญให้สังคมใหม่นั้นได้

๒. ผู้ใช้ภาษาสามารถแต่งประโยคใหม่ๆ ขึ้นมาได้ทุกวัน แม้จะไม่ใช้ประโยคที่เคยเรียนจากพ่อแม่

๓. ภาษาประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย การศึกษาภาษาพูดจะทำให้รู้ลักษณะแท้จริงของภาษา

๔. ผู้ใช้ภาษาจากสังคมหนึ่งจะสามารถเข้าใจภาษาของสังคมอื่นได้ถ้าภาษานั้นมีระบบการเขียนที่แน่นอน